

ΕΛΕΝΗ ΕΚΤΟΡΟΣ

ΕΝΑΣ ΜΟΝΟΚΕΡΟΣ... ΧΩΡΙΣ ΚΕΡΑΤΟ!

Εκδόσεις *Ευγνώμων*

τίτλος συγγράμματος
Ένας μονόκερος... χωρίς κέρατο!

συγγραφέας Ελένη Εκτορος
επιμέλεια κειμένου Κωνσταντίνα Κωνσταντίνου
εικονογράφηση Παναγιώτα Μιχαήλ
εξώφυλλο Κωνσταντίνα Κατσιάρη

α΄ έκδοση Σεπτέμβριος 2022
β΄ έκδοση Οκτώβριος 2022
γ΄ έκδοση Νοέμβριος 2022

ISBN 978-9925-606-04-7

Εκδόσεις Ευγνώμων, Λευκωσία, Κύπρος

επικοινωνία: (+357) 99 023 022
www.ekdoseis-evgnomon.com
info@ekdoseis-evgnomon.com

Εκδόσεις
Ευγνώμων

Ο συντονισμός της έκδοσης, η καλλιτεχνική επιμέλεια, η σελιδοποίηση και η σχεδίαση της μακέτας εξωφύλλου έγιναν από το Ατελιέ του Εκδοτικού Οίκου Ευγνώμων.

Απαγορεύεται η δημοσίευση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου αυτού, η αναπαραγωγή ή η μετάδοσή του με οποιοδήποτε οπτικοακουστικό μέσο, χωρίς την έγγραφη άδεια της συγγραφέως.

Το παραμύθι που κρατάς στα χέρια σου το χρωστάω στα δύο πιο σημαντικά άτομα της ζωής μου, τα ξεχωριστά και καταπληκτικά μου κορίτσια, Αντιγόνη και Μιχαήλια. Η αφορμή για τη συγγραφή του ήταν το πάρτι για τα 6^α τους γενέθλια και το περιεχόμενό του εμπνευσμένο από αυτά τα έξι χρόνια ζωής τους. Γι' αυτό, δεν θα μπορούσα να κάνω διαφορετικά, παρά να τους το αφιερώσω. Αφιερωμένο λοιπόν, με την απέραντη και αστείρευτη αγάπη που νιώθω γι' αυτές.

Κι εσύ, ξεχωριστέ/ή και καταπληκτικέ/ή μου αναγνώστη/ρια, να θυμάσαι αυτό που λέω πάντα στις δίδυμες, αλλά πολύ διαφορετικές κόρες μου:

ΣΤΗ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ Η ΟΜΟΡΦΙΑ!

Μια φορά κι έναν καιρό, τότε που οι κακές μάγισσες τιμωρούσαν με μοχθηρά ξόρκια και οι καλές νεράιδες εκπλήρωναν ευχές, σε κάποιο απόκρυφο μέρος της γης, ξεπρόβαλλε μια ονειρεμένη κοιλάδα. Η κοιλάδα αυτή ήταν κατάφυτη με κάθε λογής ευδιαστά λουλούδια και αιθαλή καταπράσινα δέντρα, που προσκαλούσαν έντομα και μικρά ζώα στα πέταλα, στα φύλλα και στα κλαδιά τους.

Ένα ρηχό ποτάμι έρεε, αφήνοντας έναν γαργαριστό ήχο. Ακόμη και οι μικροί καταρράκτες, που ξεφύτρωναν κάθε τόσο, ακούγονταν σαν μελωδικοί παφλασμοί. Θεόρατα, ολόλευκα βουνά ορθώνονταν παραδίπλα από τα γαλαζοπράσινα, δροσερά νερά του ποταμού. Πάνω από το ποτάμι υψωνόταν μια ξεχωριστή, κρυστάλλινη γέφυρα, φτιαγμένη με υπέρκομψη αισθητική!

Στη μαγική αυτή κοιλάδα, εκτός από πολλών ειδών έντομα και μικρά ζώα, ζούσε και μια αγέλη από τα πιο ξεχωριστά, παραμυθένια ζώα, τους μονόκερους! Μονόκεροι μεγάλοι, μονόκεροι μικροί, μονόκεροι μονόχρωμοι, μονόκεροι πολύχρωμοι, με φτερά ή χωρίς φτερά, με ολόσια ή σγουρή χαίτη και ό,τι άλλο χωράει η φαντασία σου!

Οι μονόκεροι ζούσαν αγαπημένοι και αχώριστοι σε αυτή τη μαγευτικά όμορφη κοιλάδα. Ζούσαν όλοι μαζί σαν μια γροθιά στις χαρούμενες, αλλά και στις λιγότερο χαρούμενες, στιγμές. Στους πρόποδες ενός πανύψηλου και κατάξερου βουνού, που στεκόταν απειλητικά δίπλα από την κοιλάδα, υπήρχε ένα κατάμαυρο κάστρο, τόσο τρομαχτικό, που δεν γινόταν κανείς να το κοιτάξει χωρίς να κλάψει.

Σε αυτό βασίλευαν τρεις ζηλόφθονες μάγισσες. Η Φθονίλα, η Ξορκίλα και η Σαπίλα. Οι μαγισσοαδελφές δεν άντεχαν να ακούνε τα γέλια των μονόκερων και να βλέπουν τα ανέμελα παιχνίδια και την αγάπη που μοιράζονταν μεταξύ τους.

Προσπαθούσαν λοιπόν, με κάθε τρόπο, να βρουν το μαγικό ζόρκι που θα έκανε τη ζωή των μονόκερων άνω κάτω. Μέχρι τότε, είχαν δοκιμάσει πολλά.

Πρώτα-πρώτα, είχαν δοκιμάσει το ξόρκι της τεμπελιάς οδηγώντας, κυρίως τα μικρά μονοκεράκια, σε μια άρνηση να συνεισφέρουν κι αυτά στην καθαριότητα της κοιλάδας, στη φροντίδα των λουλουδιών και των δέντρων και στο μάζεμα της τροφής.

Στη συνέχεια, όταν το ξόρκι αυτό δεν λειτούργησε για πολύ, δοκίμασαν το ξόρκι της αχαριστίας, με το οποίο μια ομάδα μονόκερων δεν εκτιμούσε όσα έκαναν οι υπόλοιποι. Πολύ σύντομα όμως, οι μονόκεροι βρήκαν τον τρόπο να συμφιλιωθούν.

Έτσι, όταν οι μοχθηρές μάγισσες είδαν ότι ούτε και αυτό δεν έκανε τη δουλειά του, σκέφτηκαν το ξόρκι της εξουσίας. Οι μάγισσες ήταν βέβαιες πως οι μονόκεροι θα τσακώνονταν μεταξύ τους για το ποιος θα αναλάμβανε την αρχηγία. Άλλωστε, κανένας δεν μπορεί να πει όχι στην εξουσία, σύμφωνα με τη γνώμη των φιλόδοξων μαγισσών. Το ξόρκι δεν πρόλαβε να δράσει και πολύ γρήγορα, οι έξυπνοι μονόκεροι κατάλαβαν ότι δεν χρειαζόνταν αρχηγό. Για κάθε απόφαση που χρειαζόταν να πάρουν, πολύ απλά έλεγε ο καθένας την άποψή του και μέσα από τον διάλογο, έβρισκαν την καλύτερη δυνατή λύση.

Έτσι λοιπόν, κανένα από τα ξόρκια των μαγισσών δεν είχε αποτέλεσμα. Οι μονόκεροι, ήταν τόσο μονοιασμένοι, που στο τέλος πάντα έβρισκαν τον τρόπο να ξεπερνούν τα προβλήματά τους.